

## ZARZĄDZENIE

Dnia 1 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

Na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku Ł.D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt III K (...).

### UZASADNIENIE

Wznowienie postępowania to instytucja ściśle sformalizowana, a jej podstawy zostały w sposób jasny i zupełny określone w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Na te właśnie podstawy należy powołać się we wniosku o wznowienie postępowania, przy czym nie jest wystarczające jedynie formalne ich wskazanie, lecz należy odwołać się do konkretnych okoliczności, które przemawiałyby za wystąpieniem tychże podstaw.

Wnioskodawca domagał się wznowienia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, lecz przedstawiona przez niego argumentacja nie nawiązywała bynajmniej do którejkolwiek z przesłanek wznowienia postępowania. Wnioskodawca nie podał bowiem okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że w związku z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.). Brak jest też informacji, aby przepis prawny, na podstawie którego wydano w skarżonej sprawie orzeczenie, został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową

międzynarodową lub ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.). Wnioskodawca nie wskazał również, by potrzeba wznowienia postępowania w tej sprawie wynikała z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego (art. 540 § 3 k.p.k.). Nadto, w rzeczonym wniosku nie zasygnalizowano, by w sprawie zaistniały uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k., co zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k., skutkowałoby koniecznością wznowienia postępowania z urzędu.

Zaprezentowany przez wnioskodawcę powód wznowienia postępowania osadzony został na jego osobistym przekonaniu, że zapadłym wyrokiem łącznym błędnie objęto dwa wyroki jednostkowe, bowiem orzeczone tymi wyrokami kary pozbawienia wolności zostały już przez skazanego odbyte. Wnioskodawca kwestionował zatem wynik postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Stwierdzić jednak należy, że tego rodzaju okoliczność nie koresponduje z jakąkolwiek podstawą wznowieniową, nawet jeśli okoliczność ta miałaby wskazywać na ewentualną obrazę przepisów prawa materialnego lub procesowego (poza przypadkami określonymi w art. 439 § 1 k.p.k.). Oceny tej nie zmienia kolejne pismo skazanego, datowane na dzień 17 marca 2021 r., w którym wyraża on swoje niezadowolenie z powodu surowości wydanego wyroku łącznego oraz przedstawia swoją sytuację osobistą i rodzinną, ukierunkowując swoje stanowisko na złagodzenie kary.

Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., który na mocy art. 545 § 1 k.p.k. ma odpowiednie zastosowanie również w postępowaniu wznowieniowym, prezes sądu, do którego złożono wniosek o wznowienie postępowania, odmawia jego przyjęcia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k., albo gdy wniosek oparto na innych podstawach aniżeli wymienione w ustawie procesowej. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym przepisu art. 530 § 2 k.p.k. oznacza, że kwestia powołania we wniosku o wznowienie postępowania powodu wznowienia odpowiadającego przewidzianemu w ustawie procesowej, podlega takiej samej kontroli jak pozostałe warunki formalne, czyli np. wymogi pisma procesowego (art. 119 k.p.k.), wymóg sporządzenia i podpisania przez osobę wskazaną w art. 545 § 2 k.p.k., czy na rzecz określonego w ustawie uprawnionego podmiotu (art. 542 § 1 i 2 k.p.k.). W sytuacji zatem, gdy we wniosku o wznowienie postępowania powołano inne

okoliczności aniżeli wymienione enumeratywnie w art. 540-540b k.p.k., wniosek ten nie może uruchomić postępowania wznowieniowego, co wprost wynika z treści art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

Skoro zatem Ł. D. nie przedstawił okoliczności nawiązujących do ww. przesłanek wznowieniowych, należało odmówić przyjęcia jego wniosku o wznowienie postępowania. W tym stanie rzeczy brak jest również podstaw do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu dla spełnienia warunku wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. Wniosek w tym przedmiocie skazany sformułował w piśmie z dnia 22 grudnia 2020 r., które wprawdzie stanowiło zażalenie na uprzednio wydane postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 grudnia 2020 r., jednak jego treść nie mogła zostać zignorowana. Niemniej, z uwagi na opisaną wyżej wadliwość osobistego wniosku skazanego, procedowanie kwestii wyznaczenia obrońcy uznać należało za zbędne, albowiem już na tym etapie skazany winien co najmniej zarysować okoliczności mogące stanowić podstawę wznowienia postępowania w świetle przywołanych wyżej przepisów. Niespełnienie tego warunku stanowi dalej idącą wadliwość niż niezachowanie obowiązku wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k.